

A JE TU ZASE! Bude se vás snažit pobavit, provokovat, seznamovat se vším, na co jste si zatím netroufli nebo co jste nestihli. Ať už vás příspěvky redaktorů rozesmějí nebo rozzuří, věřte, že i vy zde máte možnost uveřejnit vlastní názor. Chceme rozhýbat kulturním děním na naší škole a samozřejmě ukázat, že jsme v něčem dobří. Budete-li nám v našem snažení pomáhat tím, že z vaší strany nezůstane pouze u pasivního čtení, budeme jenom rádi. Jakoukoli kritiku, rady, doporučení, polemiku a diskusi uvítáme, bude-li se pohybovat ve slušných mezích. Časopis jsme ochotni obohatit o další rubriky, které by si čtenáři vyžadovali. Bojíme se vašich ohlasů, ale těšíme se na ně!!!

STRUČNĚ – OSTŘE

Letní prázdniny jsou už skoro celé čtyři měsíce pryč. Pro ty z vás, kteří to ještě nevíte, zimní začínají zhruba za 98 hodin, tedy jestli reklama dobře zafungovala a vy jste si časopis zakoupili už v pondělí, devatenáctého, v osm. ☺ Rodiče si zhruba před čtrnácti dny přišli do školy zjistit, zda-li má vůbec cenu vyjždět letos za drahými vánočními nákupy. Výsledky průzkumu budou zveřejněny 24. 12. po večeri. ☺ To, že naše redakce nedostala zprávu o žádném sebevražedném pokusu kolem „dne čtvrtletního zúčtování“, svědčí buď o tom, že studenti byli v první čtvrtině letošního školního roku nad očekávání úspěšní, nebo že ještě nepropadli té pravé panice. Uvidíme v lednu! ☺ Ve čtvrtých ročnících klid před bouří. Blížící se maturitu naznačují zatím pouze stužky na klopách. Stálo by za to udělat průzkum veřejného mínění, jak dopadnou letošní maturity. Možná v příštím čísle. Co, maturanti, už se potíte? A to je prosinec!!! ☺ Také jste si při Dnu otevřených dveří připadali trochu jako němé tváře v ZOO? Bohužel, velké tabule s nápisem „!!!NEKRMIT!!!“ zastrážily i ty nejotrlejší, a tak jsme si ten den vychutnali pouze nervozitu a sladké úsměvy. Na nové studenty se ale těšíme – učitelé hlavně na ty chytré, schopné a pracovitě, starší studenti a studentky pak hlavně na ty pěkné. Nebo že by to bylo naopak? ☺ S žáky z A2 není radno pouštět se do debaty. Od té doby, co se ubírají „Cestou do Parlamentu“, „Vocekej fšechno“! ☺ Blíží se Silvestr, nabízejí se tedy slova klasika české literatury, Bohumila Hrabala: „To bude zase v álejích nablito!“, já ale tento úvodník uzavřu jedinými vážnými slovy tohoto článku: „Bojte se, studenti, protože jako novoroční předsevzetí si dávám, že příští rok na vás budu jako pes! Krásný nový rok!!!“ ☺

OBSAH

Stručně – ostře (úvodník)	2
Obsah, Tiráž	2
Životopis Ježíška	3
Skandální odhalení	3
Vánoce v Evropě	4
Vánoce v dalších zemích světa	4
Netradiční Silvestr	5
Recepty pro vánoční svátky	6
Netradiční vánoční menu	7
Nápojová poradna	8
Anketa aneb Vy a Vánoce	8
Barmanská soutěž	9
Barmanský kurz	11
Exkurze do pivovaru v Nové Pace	11
Stužkovací večírky	12
Den otevřených dveří	12
Cesta do Parlamentu	13
Přežili jsme třídní schůzky	13
Předvánoční turnovské trhy	13
Recenze: Kletba bratří Grimmů	14
Kulturní akce v Turnově	15
Tajenka	15
Sportovní dění	16
Učitelská smeč	16
Volby do školské rady	17
Vánoce – Radost	17
Čtení na pokračování – Bratři I.	18
Rozhovor	20
Tipy	20

Životopis Ježíška

Marie a Josef chovali jednu takovou malou ošklivou slepici, která jim podle předpovědi od staré vědmy měla přinést malý dárek. Sice neřekla, jestli ten dárek bude hezký, ale jak se později dozvíte, tak hezký vůbec nebyl. Dárkem byl malý, zakrslý, kouzelný človíček s létajícími soby.

Ježíšek se narodil v Betlémě z malého vajíčka, které „vyprdla“ jejich slípka. Později ze skořápky vyskočil i jeden sob, Robert, který ze sebe najednou začal vyvrhovat další tři dvojinky. Ježíšek, když byl malý, hrozně zlobil své rodiče i své soby. Na ocasy jim nalepoval takové velké sprosté samolepky, které bych tady ani radši nezmiňoval, a mlátil je bičem po zádech. Ale jelikož byl kouzelný, tak proti tomu jeho rodiče nemohli nic namítat. Ježíšek jim totiž dával peníze, aby alespoň mohli chodit do hospody. Jo, je to smutný už od začátku. Vůbec vám nezavidím, ale já vám to musím dovyprávět až dokonce.

Ježíšek nechodil do školky, ale v šesti letech, když měl nastoupit na základní školu, byl tak chytrý, že šel rovnou na velmi uznávanou pražskou sexuální „juniversitu“. Díky tomu se i k nám do Čech přestěhoval a začal tady žít. Sice příliš neovládal český jazyk, zato francouzský mu šel až moc dobře. Jen tak mezi námi, říkala mi to jeho profesorka. No, první rok studia nějak ještě překonal a dostal se do druhého ročníku, ale tam ho vyrazili pro málo praxe, i když několikrát opakoval. Tím pádem, když mu bylo dvacet, nedostal ani žádnou práci, když neměl ani základní vzdělání.

Další týden, když se vzpamatoval z toho, jak ho vyhodili ze školy, ho potkal Santa Claus, který byl na mezinárodní návštěvě. Santa ho vzal s sebou do hotelu. Tam mu Ježíšek všechno vylíčil a Santa mu dal nabídku, jestli náhodou by mu nechtěl dělat českého pošťáka. Sice by nerozdával poštu, ale jednou v roce by se prolétl nad celou Českou republikou a donesl by lidem dárky. Ježíšek sice chvilinku váhal, ale neměl co ztratit, a tak tedy kývnul na

nabídku. Podepsali smlouvu a šli slavit. Santa mu ještě řekl, že do České republiky už nikdy nepřiletí, a tak se tedy rozloučili.

24. prosince kolem 16 hodiny Ježíšek očaroval své čtyři soby a už se připravovali na letišti, kde měli vzlétnout. Už, už se sobi rozbíhali a najednou byli i s plnými saněmi dárku a lehce připitým Ježíškem ve vzduchu. Přibrzdil nad každým baráčkem, nad každou chajdou i nad každou zříceninou a skočil i s dárky do komína. Byla to velká legrace, jelikož už od mala se měl problémy kamkoliv trefit. Ale jo, povedlo se a do 20 hodin měl všechno hotové.

V jeskyni po práci si dal lahvinku vodky a krásně usínal a spal až do dalších Vánoc. A takhle to chodí pořád.

■ **Michal Híře, Jitka Špačková, Monika Myšková, redaktori, Jakub Maruška, grafik**

Malý Ježíšek

Skandální odhalení aneb Učitelé a jejich minulost

Hans de Jaromír krátce po narození

23:15, severní pól. Sníh, vítr, jasná obloha, šest páru sobů nervózně přešlapujících před velikou továrnou na hračky. Ze dveří vychází obtloustlý stařík, jehož smích a dobrá nálada dokáže nakazit všechny kolem. Stařík nasedá na saně a vznáší se pomalu do vzduchu... Jsou již daleko, a přece mezi soby svítí malé červené světélko - Rudolfův nos....

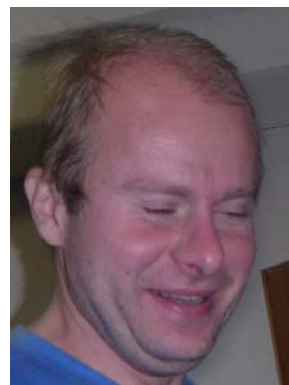
No, není to idylka?? Právě tak je popisován Santa Klaus, veselý pán, který každý rok naděluje dárečky hodným dětem. Příběh našeho Ježíška je velmi podobný... dá se říct téměř stejný, avšak má jen malé odlišnosti.

Hanz de Jaromír byl původem britský šlechtic, který pracoval jako opravář v sirotčinci. Dělal mu velkou radost, když mohl vidět úsměv na dětských tvářích. Proto se jednoho dne dobrovolně ujal činnosti rozdávače dárků, jak se tomu dříve říkalo. Děti z něho byly natolik unesené, že ho začali přezdívat Ježíšek.

Tak tedy každý rok na Štědrý den Ježíšek rozdával dárky pro sirotky. Zželelo se mu však ostatních dětí, rozhodl se tedy, že založí vlastní firmu, ve které si děti budou moci své dárky vybrat. Znáte prodejny Kenvelo, Time out a New Yorker? Hádejte, kdo je má na starost! Samozřejmě, že náš Ježíšek. Můžete mu tedy, vážení rodiče, poděkovat.

Nyní však zpět k tématu. 23. 12. 1995 se Hanz de Jaromír vytratil. Všem se jeho zmizení zdálo velice podezřelé. Svou práci přeci miloval. Ale nezmižel úplně. O deset let později byl opět objeven. Jeho snaha změnit svou minulost byla marná. Naši redakci se podařilo odhalit, že tento tajuplný Ježíšek je úplně obyčejný člověk. Milí čtenáři, znáte ho i vy! Ondřej Illich, učitel tělesné výchovy, bohatý šlechtic a opravář v sirotčinci... Ano, v životě toho stihl mnoho, ale co ho přimělo k povolání učitele na střední škole? To se asi nedozvíme. Nejdůležitější však je, že Ježíšek nemusí být vždy nějaká nadpřirozená osoba, ale i obyčejný člověk.

■ **Zdena Jirsáková, Nikol Bárová, redaktorky**

Hans de Jaromír dnes

Vánoce v Evropě

Vánoce ve Finsku

Vánoce začínají v noci 23.prosince potom, co děti zalezou do postele. Dospělí zůstanou dlouho vzhůru, pijí kávu (a hromadu dalších povzbuzujících nápojů), připravují vánoční jídlo, zdobí místnosti a upravují všechno, aby se děti vzbudily do čistého a voňavého domu.

Děti vstanou před rozedněním (to není problém za polární noci). Na snídani se jí rýžový nákyp s cukrem, skořicí a studeným mlékem. V nákypu je mandle a kdo ji najde, bude mít štěstí a pravděpodobně se do roka ožení (případně vdá).

Večere je samozřejmě nejdůležitější částí dne. Tradiční jídlo, které ale nikdo nemá rád je ryba lípečkala (možná, že to je kapr ... neví). Dále jsou k jídlu například obložené mísy, šunka s hořčicí, mrkev s brambory, kastrol lanttu (neví, co to je), hrášek s brambory, rossoli (salát s červenými fazolemi), slaneček, houbový salát, domácí sýr a spousta dalšího jídla. Pije se pivo, víno a všechno možné. Po jídle se servíruje káva, kaffe bulla, perníčky (děti dělají perníkové chaloupky) a švestkový pudink.

Po večeri přijde Joulu Pukki (Otec Vánoc nebo Santa, chcete-li) a rozdává dárky. Děti otevrou dárky a utíkají si hrát do pokoje a potom docela brzo usnou po tak náročném dni. Dospělí zůstanou vzhůru, pijí brandy, whisky, hrají (pokročilejší) společenské hry a „kecají“.

Další den (25.prosince) není ve Finsku zase tolik významný jako v

jiných zemích. Některé rodiny chodí ráno do kostela. Tradičně na venkově vstávají brzy ráno a jedou do kostela na saních. V každém okně svítí dvě svíčky podle jedné staré finské písničky (ty se zapalují třeba i na den nezávislosti).

Smutný Joulu Pukki

Řecké Vánoce

Oslava Vánoc v Řecku začíná již 40 dní předem. V tomto čase se v Řecku běžně podává k jídlu speciální druh chleba nazývaný christopsomo, v překladu boží chléb. Na Štědrý den děti chodí od domu k domu s přáním všeho dobrého a zpívají vánoční píseň nazývanou Kalanda. Svůj zpěv doprovází hrou na kovové trianguy a hliněné bubínky. Ještě před několika desetiletími nebyl v Řecku znám pojem vánoční stromček. Dnes je ale zdobení stromku již běžným zvykem a Atény se chlubí jedním z největších venkovních vánočních "stromů" na světě.

Podle starých řeckých tradic každý den z 12 dní Vánoc požehná jeden z rodiny domu svěcenou vodou. Tento zvyk se provádí pro ochranu domu proti Killantzaroiům, což jsou skřítkové, kteří přinášejí neštěstí a škodu do domu. Tito skřítkové, kteří žijí hluboko v zemi, se do domů dostávají přes komín.

Ruské Vánoce

Štědrý den je v Rusku obyčejným pracovním dnem. Pravoslavné Vánoce totiž připadají až na 6. a 7. ledna. Původně byly spojeny s velkým množstvím lidových zvyků. Po zákazu Vánoc v roce 1918 však zvyky upadly v zapomnění a nyní většina Rusů místo nich slaví Nový rok s jolkou a dárky od dědy Mráze. Děda Mráz používá saně, cestuje až ze vzdálené Čukotky a doprovází ho Sněhurka v bílém kožíšku ušitém z hranostajů.

Vánoce ve Francii

Dárky dětem ukládá na krb nebo ke kamnům dobrý vánoční duch pére Noël. Je ze všech Ježíšků a Santa Clausů nejmladší. Od Santa Clause se liší vlastně jenom jménem. 25.12. k slavnostnímu stolu zvou do svých domácností bezdomovce, chudé, sirotky, vězně. Na stole nechybí ústřice, šneci, žabí stehýnka, krocán plněný kaštanovou nádivkou a drahé ovoce. Tři králové jsou svátkem dětí a maminky jim v tento den upečou dort ozdobený papírovou figurkou, ve které je zapečená malá figurka. Kdo ji najde, je králem hry.

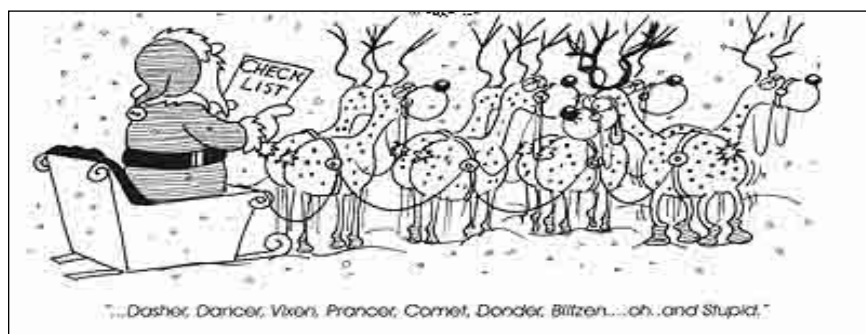
■ Lucka Sklenářová, redaktorka

Vánoce v dalších zemích světa

Svátky v Americe

Vánoce tu jsou největším svátkem roku, přestože se slaví pouze jeden den – 25. prosince. Proto tento den musí být opravdu dnem D. Všude miliony světýlek, jak venku, tak doma, velkolepá vánoční výzdoba, ohromné stromky, mnoho dárků, které nosí Santa Claus, čím více, tím lépe, ohromná hostina s krocánem s kaštanovou nádivkou. Jestli jsou Vánoce v Evropě a jiných zemích především rodinnou záležitostí, pak v Americe jsou především záležitostí komunitní, celospolečenskou. I proto je třeba vykonat před svátky několik společensky prospěšných úkonů, bez kterých by jste ve společnosti, ať už lidské či psí, neobstáli:

1. Je třeba popřát si s přáteli i nepřáteli, se známými i cizími, na ulicích i v obchodech krásné svátky, přestože v jiných

...Dasher, Dancer, Vixen, Prancer, Comet, Dancer, Blitzen...oh...and Stupid.

měsících v roce by jste se za těmito lidmi ani neohlédli.

2. Je třeba poslat peníze na chudé či nemocné děti, ale i bezdomovcům.

3. Je třeba navštívit některé vánoční koncerty a show a je třeba udělat stejně atraktivní vánoční dýchánky pro přátele a sousedy, a podarovat je dárky.

4. Je třeba rozeslat příbuzným a známým pohlednice se Santa Clausem, nebo nejraději fotografie celé rodiny - čím více členů, tím hodnotnější vánoční pozdrav.

Vánoční speciál

Vánoce v Americe prostě musejí mít hromadně všeobjímající radostnou atmosféru. Když vyčkáte alespoň do první prosincové neděle, kdy po městě půjdou vánoční průvody, kterých se zúčastní tak, jako kdysi u nás na prvního máje, pracovní a jiné kolektivy: žáci škol se svými učiteli, zástupci firem a jejich zaměstnanci, všichni v praktických stejnozkrojích, členové požárníků i policie, členové nesčetných zájmových kroužků... celý průvod uzavírá požární auto, na kterém sedí Santa Claus. Znáte bizarnější obraz vánočních oslav? Já ne. Během první prosincové neděle také vrcholí zdobení domů a ulic. Každý rok je třeba nalézt originálnější způsob výzdoby. Nesmíte ovšem zapomenout dům i stromy kolem obalit světelnými řetězy.

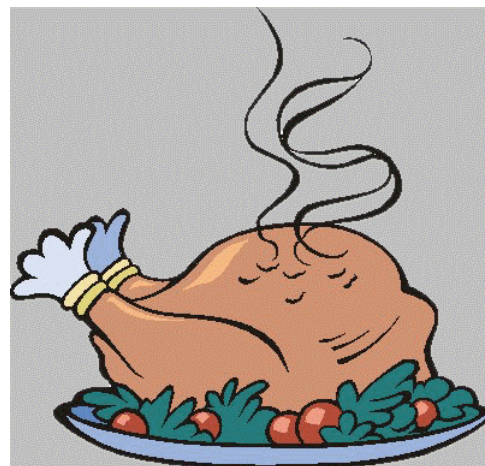
Jsem ráda, že v Americe nepracuji, protože o Vánocích, musejí být i zaměstnanci podniků oblečení vánočně. Znamená to, že na vás buď navlíknou firemní "vánoční" oděv, nebo vám vnutí nějaký vánoční doplněk k oděvu tradičnímu... odznak malého "santaklauzička se sobím spřežením" či umělohmotnou snítku jmelí. Dokážete si představit, že v práci nosíte santa clausovskou červenou čepici s bílou bambulí? Brr. Nesnáším nátlak a hromadné akce.

Jinak se mi ale líbí, že v Americe se dávají dárky pod stromeček průběžně během celého vánočního času, takže chodíte kolem stromku a sledujete, jak se dárky vrší a odhadujete, který dárek je pro vás... Pokud ale ještě věříte v nadpřirozené bytosti, musí vám připadat divné, že Santa, který v těchto krajích zásadně chodí komínem, podnikne ve svém otlém těle tolik nepřijemných cest, aby vám radosti přidával postupně...

Co se týče vánočního dne, slaví jej Američané 25. prosince, a tehdy si také rozdávají dárky. Ráno se celá rodina ještě v pyžamu seběhne pod stromeček. Po rozbalení dárků začínají vařit slavnostní pokrm: nadívanou krůtu, bramborovou kaši, sladké brambory, vařenou kukuřici, červené zelí, nádivku, dýňová jídla, fazolové lusky, brusinkový kompot, koláče plněné čerstvým ovocem, a k tomu, na zapití ovocný punč. I tento den jsou Američané velice společenští, takže domů sezvou rodinu, kamarády, sousedy a známé na

takový velký domácí mejdan. Někdy je dům tak přeplněný lidmi, až si i pes říká, že klidnější Vánoce by byly zajímavější. Američané mají zvyk dávat, co zbude z krůty, v dalších dnech do sendvičů. Dobrý zvyk!

Po Vánocích se také v Americe konají výprodeje s obrovskými sleva už od ledna. Jak jistě víte, Santa Claus, tenhle tlustý červenilící vánoční děda s bílým plnovousem přijíždí v saních taženými sobi. Asi ale nevíte, že sobů je šest, a pyšní se nádhernými jmény: Dasher, Dancer, Prancer, Vixen, Cometa, Cupido, Donder a Bitzen.

■ Beáta Klápšťová, redaktorka

Vánoce v Asii

Vánoce v Asii si co do výzdoby s ničím jen tak nezadají. Hong Kong a Singapur se rozsvítí barevnou nádherou, ohromné mrakodrapy jsou celé osvětlené nekonečnými barevnými ornamenty blikajících žárovek. Obzvláště večer se korzuje a fotografuje. Země, které jsou většinou nekřesťanské, oslavují vánoce spíše ze světských a komerčních důvodů. Ale to se dnes děje i ve většině křesťanských zemí. Zapomíná se, proč se vánoce oslavují. Vánoční stromek, jako symbol života, je tradice starší než křesťanství a ani výlučně nesouvisí s dalším jiným náboženstvím. Do Číny a Japonska tento zvyk "přivezli" misionáři v 19. a začátkem 20. století.

■ Nikola Sluková, redaktorka

Netradiční Silvestr

Silvestr je svátek, který většinou celá naše parta oslavovala v hospůdce. Všichni jsme věděli, že je na čase změna, jenom něco vymyslet. Honza přišel s nápadem jako první: „Co takhle silvestrovský výsadek?“ všichni jsme nadšeně souhlasili a hned jsem si domluvili i nějaké podrobnosti. „V šest se sejdeme všichni u nás, můj táta nás odveze neznámou kam a po dvojicích se budeme snažit najít cestu do naší oblíbené hospůdky, abychom tam do půlnoci byli. Hlavně si s sebou nezapomeňte vzít baterku, mapu, mobil a teplé oblečení.“

31. prosince jsem se sešli, jak bylo naplánováno. Rozdělili jsem se, popřáli si hezký večer a šlo se. Každá dvojice jinudy. Na mě a Honzu zbyla nejužší cestička, téměř zasněžená, ale všechny cesty vedou do Říma. Během několika minut jsem došli na nějaké rozcestí, nikde nebylo žádné značení, tak jsem si strihli, kudy půjdeme.

Za hodinu cesty pořád jen les. Začínalo víc a víc sněžit a foukat vítr. Už nám přišli smsky, že Šárka, Jindra, Míša a Kuba už na nás čekají v naší hospůdce. Byli jsme čím dál víc promáčení, byla nám zima a stopy po civilizaci pořád nikde. Už bylo jedenáct hodin. „To do půlnoci nestihneme, co?“ „To asi ne,“ odpověděl Honza. A cesta pokračovala klidně dál, tedy jen do doby, než za námi slyším šramot. Začala jsem se bát, ale Honza mi řekl, že nemám čeho. Jdeme tedy dál a najednou za námi slyšíme chrochtání a jak se k nám velmi rychle něco žene.

Oběma nám došlo, že za námi běží divoké prase. Teď se začal bát i Honza, chytl mě za ruku a utíkali jsme, co nám nohy stačily.

Prase běželo pořád za námi, rychleji a rychleji. Mé srdce bylo snad až v krku. Běžíme a ani nevíme kam. Honza křičí: „Rychleji, musíme mu utéct, jinak nevím jak to s námi dopadne. Ale já zrovna zakopla o nějakou větev a spadla na zem a se mnou spadnul i Honza. Ležíme na zemi a prase už bylo skoro u nás. A v tu chvíli na nás něco skočilo, lekla jsem se až jsem si ucvrnkla do kalhot. Jenže to nebylo žádné prase, ale smející se Kamila a Petr, kteří ještě také nedošli do naší hospůdky. S nimi se začal smát i Honza, jen mě nebylo vůbec do smíchu. Po chvíli ze mě strach úplně opadnul a už jsem se smála také. Po té jsme došli k autobusové zastávce, ale protože nejel žádný autobus, nezbylo nám nic jiného, než zavolat tátovi, aby pro nás přijel.

Bylo pět minut před půlnocí, někde občas letěla nějaká rachejtla, jinak bylo ticho. Seděli jsme na autobusové zastávce a povídali si. Za pár minut začaly hodiny odbýjet půlnoc, venku všichni začali křičet. My jsme půlnoc oslavili pořádnou koulovačkou a za chvíli přijel táta, který nás odvezl do naší hospůdky. Tam jsme si konečně trochu ohřáli a pořádně to oslavili.

■ Lucie Pokorná, Sandra Vítová, redaktorky

Recepty pro vánoční svátky!!! Máte už napečeno???**Smetanové stromečky**

4 vejce, 220g pískového cukru, 10 lžíc vlažné vody, 10 lžíc oleje, 250g hladké mouky, 1/2 prášku do pečiva, tuk a mouka na formu nebo plech.

Smetanový krém: 400ml zakysané smetany, 200ml smetany ke šlehání, 100g pískového cukru.

Na ozdobení: bílá čokoládová poleva.

Postup: Žloutky našleháme s cukrem, vlažnou vodou a olejem do pěny. Postupně vmícháme prosetou mouku s práškem do pečiva a pevně ušlehaný sníh z bílků. Těsto rozetřeme na tukem vymazaný a moukou vysypaný plech. Vložíme do předehřáté trouby a zvolna upečeme. Z plátu těsta vhodnou formičkou nebo podle šablony vykrájíme stromečky. Potřeme smetanovým krémem a uložíme ztuhnout do chladna. Poté povrch moučnicků ozdobíme bílou čokoládovou polevou a necháme ztuhnout.

Příprava náplně: Vychlazenou smetanu ušleháme s cukrem a lehce vmícháme zakysanou smetanu.

Mozaikové dárečky

150g čokolády, 100g ztuženého tuku, 3 lžice kondenzovaného slazeného mléka, 50g vlašských ořechů, 50g piškotů, 50g želé bonbonů, lžička kakaa, 5 lžic nastrouhaných ořechů.

Rumová poleva: 250g moučkového cukru, 2 lžice vroucí vody, 2 lžice rumu, 1 lžička ztuženého tuku.

Postup: Čokoládu spolu s tukem a mlékem rozehřejeme ve vodní lázni, vmícháme nastrouhané ořechy, pokrájíme piškoty a želé bonbony. Ze směsi vytváříme hranolek a uložíme ho do chladna ztuhnout. Potřeme ho polevou a ještě než ztuhne hranol nakrájíme na plátky. Dáme ztuhnout. Potom na každý dárek nastříkáme „stužku“ z polevy.

Příprava rumové polevy: Moučkový cukr prosejeme přidáme vroucí vodu, rum a rozehřátý tuk. Společně umícháme dohladka. Část polevy obarvíme načerveno a přidáme lžici moučkového cukru

Višňové lanýže v mandlích

150g čokolády na vaření, 100gtuku, 100g moučkového cukru, 3 lžice višňové zavařeniny, 1-2 lžice višňového likéru, nastrouhané mandle na obalení.

Postup: Jemně nastrouhanou čokoládu utřeme se změkklým tukem, přidáme cukr, zavařeninu, likér a dobře promícháme. Lanýžovou hmotu odložíme do chladničky ztuhnout. Z kousků hmoty tvarujeme válečky, obalíme je v nastrouhaných mandlích a uložíme do chladna ztuhnout. Náš typ: Můžeme použít jakékoli druhy zavařeniny...

Marcipánové balíčky

5 vajec, 250g polohrubé mouky, pikantní zavařenina (rybízová) Marcipánová hmota.

Postup: Oddělíme žloutky od bílků a našleháme spolu s cukrem, přidáme mouku a tuhý sníh s bílků. Nalijeme na malý pekáč, který předem vymažeme a vysypeme. Po upečení a vychladnutí vykrajujeme čtverečky, které prořízneme a spojíme marmeládou. Z marcipánu vyválíme plát a jednotlivé kousky do něj zabalíme. Vytváříme ozdobný okraj, piškot pokropíme čokoládovou polevou a posypeme cukrovými perlíčkami.

Marcipán: Na přípravu potřebujeme: 150g moučkového cukru, 40g sušeného mléka, kousek bílku a mandlové aroma. Vše zpracujeme na vláčkovou hmotu.

Mocca čokoládové oválky

120g čokolády, 100g mandlí, 100g moučkového cukru, 50g tuku, 1 lžice silné kávy, 2 lžice kávový likéru, tmavá a bílá čokoláda na ozdobení.

Postup: Nastrouhanou čokoládu smícháme se spařenými, oloupanými a nastrouhanými mandlemi, které jsme opražili. Přidáme cukr, tuk, kávu, kávový likér a vypracujeme vláčnou hmotu, ze které vyválíme plát 4-5cm silný. Vykrajujeme oválky, do jejich středu lehce vytlačíme důlek, nalijeme do něj rozpuštěnou čokoládu a uložíme ztuhnout do chladna. Nakonec ozdobíme bílou čokoládovou polevou.

Čokoládová srdíčka

250g tuku, 160g pískového cukru, 1 vanilkový cukr, 80g čokolády na vaření, 220g hladké mouky, špetka jedlé sody, bílá a tmavá čokoládová poleva na ozdobu.

Náplň: višňová, meruňková, nebo rybízová zavařenina.

Postup: Změkklý tuk utřeme s cukrem do pěny, přidáme nahrubo nastrouhanou čokoládu a mouku prosetou s jehlou sodou. Vypracujeme vláčné těsto, které necháme v chladu odpočinout. Vyválíme plát asi 3mm silný a vykrájíme srdíčka. Pečeme pozvolna na plechu vyloženém papírem na pečení. Vychladlá srdíčka slepíme zavařenou a povrch přelijeme bílou čokoládovou polevou. Do ní tmavou polevou vytvoříme větvičku...

Hvězdičky s marcipánem

300g hladké mouky, 100g čokolády, 100g moučkového cukru, 200g tuku, 2 balíčky instantního cappuccina, zavařenina na potřetí, marcipán na hvězdičky.

Na ozdobu: bílá čokoládová poleva

Postup: Z proseté mouky, nastrouhané čokolády, cukru, změkklého tuku, vejce a cappuccina připravíme vláčné těsto.

Necháme ho v chladnu odpočinout, vyválíme z něj plát a formičkou vykrajujeme hvězdičky. Pečeme je v předehřáté troubě na plechu vyloženém papírem na pečení. Vychladlé kousky potřeme zavařeninou a doplníme hvězdičkou z marcipánu. Povrch ozdobíme čokoládovou polevou.

Vánoční stromek z nerovnickového těsta (4-5 stromečků)

150g cukru, 450g hladké mouky, 50g másla, 2 polévkové lžice medu, 2 lžice mléka, 1 kávovou lžičku jedlé sody, 1 vejce.

Postup: v páře ohřejeme mléko ve kterém rozpustíme máslo, med, cukr, jedlou sodu. Chvilku povaříme. Po sejmutí z páry rychle vmícháme vajíčko, aby se nesrazilo. Po vmíchání vajíčka přimícháme mouku. Zpracujeme vláčné horké těsto. Za tepla si rozdělíme těsto na několik kousků. Vyvalujeme pláty a vykrajujeme hvězdičky podle velikosti formiček od největší po nejmenší. Pečeme v předem vyhřáté troubě, na vymazaném a vysypaném plechu asi 5 minut až zezlatoví. Po vyndání okamžitě sundáváme z plechu a necháme vychladnout. Vychladlé hvězdy řadíme podle velikosti do stromečku a

slepujeme citrónovou polevou, kterou pak i zdobíme podle libosti.

■ **Markéta Mužičková**, redaktorka

Co si letos udělat netradiční vánoční menu???

Consommé á la cortina

Moje milé kuchařinky a kuchařici, dovoluji si tvrdit že tento recept je více než zvláštní, a jistě i vy mi dáte za pravdu jakmile si ho vyzkoušíte. Takže, směle do toho!

Co budete potřebovat: Na ingredience není příprava našeho studeného předkrmu nijak náročná. Tady je máte: 200g gervais, 400ml silného masového vývaru, 1 stroužek česneku, 2 plátky bílé želatiny, 1 vejce, sůl, pepř, kari, pažitka.

Postup: Aby jste se mohli zdárně dostat ke svému cíli, musíte vědět jak na to.

Sýr smícháme se 100ml vývaru, ochutíme česnekem, solí pepřem a kari. Rozlijeme stejnoměrně do šesti misek a vychladíme. Zbylý vývar zahřejeme a rozmícháme s rozpuštěnou želatinou. Necháme vychladnout, ne ztuhnout! Takto připravenou směs opět rozdělíme do misek (na sýrovou hmotu) a to celé necháme v lednici ztuhnout. Podle chuti si to každý může dozdobit podle svého uvážení, ale my doporučujeme uvařené vejce a pažitku.

Fenyklová polévka

Jak to taky bývá polévka už je o trochu složitější než předkrm, ovšem my vám věříme a víme, že se vám jisto jistě povede přímo znamenitě.

Co budete potřebovat: No tentokrát je potřeba ingrediencí víc než dost. Tak rychle na ně: 250g hovězích žeber, litr vody, sůl, 1 cibule, 375g fenyklu, 20g margarínu, 1 lžice bílého vína, 2 lžice kečupu, 4 lžice smetany, 1 žloutek

Postup: No už podle ingrediencí bude polévka 100% vynikající takže šup k plotně.

Z hovězích žeber, kořenové zeleniny a osolené vody připravíme vývar. Fenykl rozčtvrtíme (část si necháme na ozdobu) a zbytek i s cibulí nakrájíme nadrobno a dusíme na margarínu. Když je vše dostatečně podušené, zalijeme cibulí a fenykl 3/4 vývaru a necháme 15-20min. vařit. Uvařenou

zeleninu a maso nakrájíme na kostičky a přidáme do polévky. Ochutíme vínem, kečupem a smetanou. Nakonec zakvedláme do polévky žloutek. Zdobíme nakrájeným fenyklem.

Losos na cibulovém másle + pečené brambory

Co budete potřebovat: Vzhledem k vánočnímu námětu, bude potřeba rybička přesněji: 180g lososa, šťáva z 1 citronu, sůl, mletý pepř, 150g másla, 2 menší cibule, 2 stroužky česneku, hladká mouka, pažitka

Postup: Jedná se o opravdovou delikatesu a o největší chloubu kuchaře, takže pěkně s citem.

Lososa opláchneme studenou vodou a osušíme ubrouskem. Po osušení pokapeme lososa citrónovou šťávou a osolíme. Poté ho obalíme v hladké mouce a po obou stranách ho asi 4 minuty smažíme na rozpáleném oleji.

Smažené mandlové prstýnky

Co budete potřebovat: 500g polohrubé mouky, 50 g moučkového cukru, 1/4 l mléka, 2 lžice oleje, 2 žloutky, droždí, 50 g oloupaných mletých mandlí, 2 lžice rumu, cukr na obalení, olej na smažení

Postup: Tento výborný moučník připravíte asi takhle... Vlažné mléko, olej, cukr, sůl, a mouku nasypeme na rozdrobené droždí. Nakonec přidáme mandle a rum. Všechno smícháme ručním šlehačem, až se těsto začne odlepovat od stěn misky. Těsto vyválíme na sílu asi 2 cm a formičkami o průměru 7 cm a 3 cm vykrajujeme prstýnky. Pokládáme je na pomoučený plech a necháme vykynout. Po vykynutí je vkládáme nakynutou stranou do horkého oleje. Obracíme asi po dvou minutách. Poté je necháme okapat a obalíme v cukru.

■ **Pavla Chvalová**, redaktorka

Nápojová poradna aneb Jak se opít krásným drinkem

Blížící se Vánoce a Silvestr vyvolává v mnohých lidech pocity: To bude zase otrava, vypít těch několik litrů dědovy pálenky! Ale proč to neudělat letos jinak? My, co jsme absolvovali barmanský kurz, už k ničemu nemíchanému ani „nečuchnem“. Proto Vám přinášíme několik skvělých tipů!

Zimní koktejl

4 cl smetany
1 lžička javorového sirupu
soda na dolítí
1 ks banánu
1 ks kiwi
Postup: Oloupaný banán a kiwi nakrájíme a s ledem dáme do mixéru. Přidáme smetanu a sirup a dobře promícháme. Nápoj nalijeme do sklenic a doplníme sodovkou. Ozdobíme plátkem kiwi a koktejlou třešničkou.

Piña Colada

4 cl světlého rumu
2 cl kokosového krému
6 cl ananasového džusu
4 cl smetany
Postup: Všechny suroviny společně s drceným ledem namixujeme v mixéru. Přelijeme do tumbleru a ozdobíme kouskem ananasu a třešničkou.

Tequila Sunrise

9 cl tequily
18 cl pomerančového džusu
3 cl grenadiny
Postup: Sklenku naplníme ledem. Odměříme tequilu a pomerančový džus a směr promícháme. Přidáme grenadinu a dále již nemícháme. Nápoj ozdobíme plátkem pomeranče.

Blue Hawaiian

2 cl světlého rumu
2 cl Curacao Blue
2 cl kokosového krému
4 cl ananasového džusu
Postup: Do šejkru nalijeme suroviny a promícháme. Nalijeme do sklenice a ozdobíme plátkem pomeranče.

■ Michal Híře,
Monika Myšková,
Jitka Špačková,
redaktoři

Anketa aneb Vy a Vánoce:

- 1) Které národnostní menšiny neslaví Vánoce??
- 2) Kolik bylo Kristovi když ho ukřižovali??
- 3) Jak se jmenoval jeho otec??
- 4) Kde se narodil??
- 5) Proč se hází za záda pantofel??
- 6) Jaké tradice dodržujete??
- 7) Kolik druhů cukroví pečete?

Benki, student vysoké školy v Brně

- 1) rozumné
- 2) v nejlepších letech
- 3) Pepa
- 4) na cestách
- 5) já to nedělám, nechci nikomu ublížit
- 6) tradice bourám
- 7) dle lenosti 0-3

Martin Rejman, student A2 na OAHŠ

- 1) ty, co nechťejí..
- 2) nó.. 3 a 3... takže mu bylo šest.. tak mladej, a už ho utopili :-)
- 3) Franta.. néé Pepík.. nebo tak nějak.. on to měl nějak rozházený v té rodině...
- 4) já bych řekl, že v porodnici, ale v té době.. nevím.. narodil se vůbec?
- 5) To jsem taky nepobral.. házet svými

botami, co je to za nápad?

- 6) Tradice? Nó, vždycky musím dát na záchodě prkýnko dolů, jinak sem od ségry bit..
- 7) Jenom jedno - připálený.. :-D

Danielka, studentka Gymnázia v Třebíči

- 1) neslaví je muslimové, Židi, buddhisté, hinduisté...v praxi myšleno muslimové, pak třeba Vietnamci, Číňané....
- 2) Krista ukřižovali v 33 letech
- 3) Jeho otec se jmenoval Josef, ale vlastně je jeho otec Bůh a Josef je něco jako pěstoun
- 4) Narodil se v Betlémě
- 5) Pantofel? Hehe... no myslím, že to má ukázat, jestli se ta děvčata do roka vdá nebo odejde z domu nebo ne:-)
- 6) Zpíváme koledy, je stromeček, půst....
- 7) Pečeme asi tak 8 druhů

Bín, student septimý na GYTU

- 1) Vánoce neslaví... nemám ponětí, možná Muslimové a pak lidi, co je slavit nechťej
- 2) Kolik bylo Kristovi to taky nevím přesně, možná by se to dalo z Bible

vyčíst. Ale moc ne, páč na těch obrázkách vypadá tak mladě...20-30

- 3) No, s otcem Krista je to horší, dle křesťanské nauky to asi nebyl Pepa (Josef), ale jakési podezřelý boží příčinění

- 4) Narodil se v Betlémě na seně, dudlaj dudlaj daaaa

- 5) Pantofel má něco společného s odchodem z domu. Jo, když spadne špičkou ze dveří, tak se do roka vdáš a opustíš rodnej domeček :)

- 6) Co dodržujeme? Jíme kapra (i když to není moc starý vánoční zvyk) a krájíme jablíčko, to je bezpečný.

- 7) No a cukroví nevím, my to pečeme spíš na kvantitu. Obvykle linecký, perníčky a ještě něco extra (třeba vanilkový rohlíčky); tak 1-5 druhů

Z mé ankety, kterou bral každý spíš ze srandy než vážně, vzešlo velké množství humoru, celkem zajímavé informace, ale kloudné slovo, tedy až na Danielku, která se opravdu snažila, ne. Uvidíme u další.

■ Pavla Kohoutková, redaktorka

Barmanská soutěž

4. ročník barmanské soutěže FERNET STOCK CUP

Datum konání: 27. 11. 2005

Místo konání: Hotel AURUM , Černý Důl

KDO ZA TO VLASTNĚ MŮŽE?

Ředitelství soutěže :

Miroslav Novák, prezident CBA
Petra Sinkulová, Stock Plzeň a. s.
Petr Čermák, ředitel hotelu AURUM

hlavní rozhodčí: Jiří Bartoň, rozhodčí CBA

Chuťový komisař: Zdenek Vondráček, VČ CBA

Technické zázemí: Josef Ježek, VČ CBA

Přípravná soutěžících: Jiří Mašek, VČ CBA

Sčítací komise: Miloslav Vokáč, VČ CBA

Odborný garant: Martin Smolný, lektor CBA

Moderátor soutěže: Radek Drašnar, VČ CBA

Časový harmonogram soutěže:

27. 11. 2005

08.00 – 10.00 Příjezd a registrace účastníků

10.00 - 10.30 Rozprava a losování

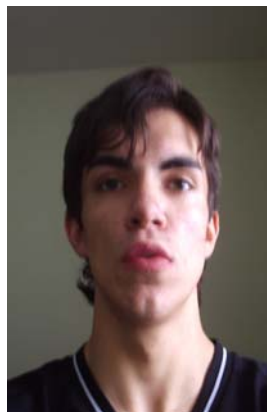
10.00 - 11.00 Zahájení soutěže

11.30 - 18.00 Soutěž FERNET STOCK 2005

19.00 - 20.00 Večeře

20. 00 Vyhodnocení soutěže

Člověk má pocit, že se snad přizabije, když zakopává o proudy nervozity, která, ještě nerozkrájená, panuje ve vzduchu hotelu AURUM. Právě zde se totiž koná v pořadí čtvrtá barmanská soutěž Fernet Stock Cup 2005 s 27 uchazeči o vítězství. Tato soutěž je rozdělena do hodnocení o barmana roku junior 2005. Vyhlášení soutěže je stavěné na míchání „Short“ a „Long“ drinku. Pravidla jsou jasná: Každý soutěžící musí připravit drink v obou kategoriích po pěti porcích. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že není žádná „čurina“ ohánět se jako profesionál a ještě k tomu všemu perfektně ovládat každý pohyb, který uděláte, aby náhodou nebyl právě on ten snížený bod v hodnocení. Drink musí obsahovat kapku Fernetu a jiné produkty z portfolia společnosti Stock Plzeň a. s.. Od chvíle, kdy barman/ka skočí za bar, musí tvrdit, že drinky, které míchá, jsou skutečně oním barmanem vymyšlené a dosud nepublikované v jiných soutěžích, i kdyby to nebyla pravda, jinak by to měl opravdu překérní. Soutěžícími a zároveň reprezentanty naší školy musím jmenovat 3, jsou jimi (zleva): Milan Erlebach (A3), Jan Fremr (H4B) a moje maličkost Jakub Maruška (H2A)... Tito žáci si vylosovali pořadí: Milan Erlebach – 27, Jan Fremr – 17, Jakub Maruška – 20. Poté bych chtěl poděkovat snad za všechny, co měli s touto soutěží dočinění, Petrovi Koliášovi, Michalovi Dlouhému a Martinovi Tomasovi ze třídy H2A za pomoc při soutěži, protože bychom se bez nich jen těžko obešli. Dobrá práce, díky ☺

Dalo by se říct, že soutěž začíná v přípravách, kde mladí barmani připravují svoje pomůcky, sklo, ozdoby, bodné, sečné a střelné zbraně a po 15ti minutách jde publiku ukázat své umění. Je zatím záhadou, proč ani jeden z našich reprezentantů se nakonec neobjevil na třech prvních šprušlích vítězů, i když byli jistojistě nejlepší. Jedno je jasné: korupce to určitě nebyla, protože který student OAHŠ má více jak na svačinu v bufetu? ☺ Jak jsem se už zmiňoval, byli jsme jasnými favority. Ovšem až

do té doby, než začala soutěž.

Když soutěž začala, nervy byly poznat. Je zvláštní, že si člověk uvědomí chyby, až když práskne posledním kusem náčiní a řekne, že děkuje za potlesk...Poté se jen diví, kolik bodů je možné strhnout pozemšťanovi za ucintání ubrusu.

Jan Fremr

Milan Erlebach

Jakub Maruška

A kdo nám to teda vyfouk? A jak jsme dopadli my?

Všechny níže uvedené informace by mohly být fikcí, kdyby to nebyla pravda.

1. místo – **Minář Pavel** – obdržel 3000,- Kč, pohár, diplom a věcné ceny
2. místo – **Smrčka David** – obdržel 2000,- Kč, pohár, diplom a věcné ceny
3. místo – **Ivacha Pavel** – obdržel 1000,- Kč, pohár, diplom a věcné ceny

Cena za nejlepší ozdobu:

Pavel Minář – přes to všechno co už dostal, nebylo vidět co vyhrál tentokrát :-) ... Že by diplom?

Cena za nejlepší obchodní název drinku:

Petra Kosorinová („FRESH WITH CRASH“) - pohár, diplom, věcné ceny

Musím podotknout, že ohodnocení soutěžní komise opravdu souhlasilo s výkony vítězů... Každopádně to byla dobrá podívaná.

OAHŠ ? Kolikátí?

20. místo – Jan Fremr
21. místo – Milan Erlebach
25. místo – Jakub Maruška

Ale dosti bylo vychvalová-ní a přejdeme k tajemstvím ze zákulisí... **Pšššt...**

Fernet Stock Cup 2005 se ze začátku jevila jako seriózní soutěž. Ovšem co se dělo komisi při degustaci nápojů všech dvaceti-sedmi soutěžících? Nemohu uveřejnit všechno, abych nezbudil pohoršení, ale něco se prásknout musí :-). Spíše než o degustaci se jednalo o konzumaci, protože po delší době "degustace", se komise chopila svých brček a jistými a mířenými fuky drtila obličej jeden druhého proudy cocktailů. Bohužel neobstaral jsem fotodokumentaci, ale jistě by stála za to... Ale pozor !!! To není všechno :-). Komise nutila jednoho z našich pomocníků dělat "holubičku" (jistě víte, oč se jedná), ani se nedívám – musela to být jistě hlína, pozorovat někoho, kdo maká do morku kosti a najednou má nohu nahoře a ruce roztažené jak v nejznámější scéně, nyní již trochu zaprášené, lovestory. A to všechno v klidu a dokonce vsedě...Určitě se událo více ojedinělých událostí, ale to bychom tu byli ještě dlouho, děcka :-). Zkrátka bychom se bez našich pomocníků neobešli, alespoň pobavili podnapilou porotu a mě, dali nám podnět napsat článek a byli nám pomocnou rukou.

A protože by nemělo cenu chodit na nějakou soutěž, kdybyste věděli, jak to vlastně chodí, je vhodný čas držet jazyk za zuby. Tato soutěž Vám dá i vezme. A je to jediné dobře. Je to perfektní zkušenost. Takže doufám, že i nadále budete reprezentovat naši školu na podobných soutěžích. Děkuji panu řediteli a panu Drašnarovi, že nám umožnili strávit skvělý den a půl a doufám, že nás za výsledné pozice nebudete fyzicky napadat...

■ **Jakub Maruška**, *redaktor*

Barmanský kurz

Už tradicí na naší škole se stal Barmanský kurz pod vedením lektorů z 1. České barmanské akademie. Letošní rok se v termínu 31.10. – 4.11.2005 zúčastnilo sedmadvacet studentů Hotelové školy a Obchodní akademie.

Zakladatelem a majitelem 1. ČESKÉ BARMANSKÉ AKADEMIE se stal Miloš Tretter, je i zakládajícím členem Asociace barmanů ČR, odborným komisařem C.B.A., lektorem pověřeným Českou barmanskou asociací a v neposlední řadě provozuje soukromou akademii a je autorem knihy 1001

Receptur Cocktailů.

Učitelem a rádcem nám po celou dobu byl pan Radim Janoušek. Je absolventem všech kurzů barmanství, působil v Buggy's baru v Praze ale byl i členem prezidentovy ochranky.

Jeho Motto: Dělej to, co tě baví, a žij tak, abys byl spokojený se svými činy. Nikdy nečekej na dobrou radu a za zradu rozbij bradu!!!

V těchto čtyřech dnech jsme se dozvěděli něco o historii barů (o ochranném zábradlí =)), víme že cocktails jsou znakem společenského života, druhy destilace, známe lépe Holandský Gin, Ruskou Vodka a Kubánský Rum. Víme jak pít Cognac, Armanac, Brandy a Mexickou Tequilu, známe také Calvados, Slivovici, Whisky (Whiskey), Sekty a další. Naučili jsme se pracovat s míchací sklenicí, šejkrem i připravovat nápoje do skla, receptury základních míchaných nápojů (short drinks, long drinks, fancy drinks..). Kurz jsme zakončili teoretickou a praktickou zkouškou a obdrželi jsme certifikát. Myslím ale, že v podání „našeho“ charismatického lektora máme všichni do života spoustu rad a mouder a že Barmanský kurz pro nás byl velkým zážitkem.

■ Jana Šteffanová, *redaktorka*

Exkurze do pivovaru v Nové Pace

24.11.2005 se H1B, H1A a H3B, A (gastro) vydali na exkurzi do Nové Páky, do tamějšího pivovaru. Při této příležitosti také navštívili Klenotnici a Suchardův dům. Tato exkurze byla jako praktická maturita pro Evu Oulehlovou a Lenku Kurucovou (H4A). V 8:30 jsme dorazili do Nové Páky a zastavili jsme se v muzeu Klenotnice, kde byly spirituální obrazy, zkameněliny a různé nerosty. Poté jsme navštívili Suchardův dům s různými památkami a nakonec, hlavní cíl exkurze, novopacký pivovar. Byli jsme provedeni celým objektem a byla nám popsána celá výroba piva. Po prohlídce a dokončení exkurze jsme se v pivovaru naobědvali a ochutnali pivo. V 15:00 jsme byli již zpátky v Turnově. Myslíme si, že se exkurze vydařila a každého něčím zaujala. Asi jeden z největších zájmů byl o pivo s extraktem z konopí!

Rozhovor s Evou Oulehlovou a Lenkou Kurucovou:

Jaké zkušenosti vám exkurze dala?

Určitě velké zkušenosti. Nejvíce jsme se naučili ze svých chyb. A myslím si, že je to dobrá věc na škole.

Bylo to těžké, měli jste s něčím problémy?

Vůbec ne. Všude nám vyšli vstříc i když v pivovaru ani v Suchardově domě prohlídky pro veřejnost neprovádějí.

Jaká Vám přišla spolupráce se žáky?

Chovali se celkem slušně, což bylo celkem v pořádku.

Jak dlouho Vám trvala příprava a co to všechno obnášelo?

Trvala cca 6 neděl co všechno obnášela? spousta telefonování, hromady emailů atd..

Jaký máte z vašeho výkonu pocit?

Po příjezdu z exkurze jsme měli z toho dobrý pocit, nyní po zjištění různých chyb, bohužel moc dobrý ne.

Proč jste si vybrali zrovna novopacký pivovar?

Měli jsme udělat exkurzi v potravinářském průmyslu a do pivovaru se jen tak někdo nepodívá, tak nám to přišlo jako zajímavé místo.

Pomáhal vám někdo s přípravou exkurze?

Pomáhal nám garant akce ing. Jaroslava Mikulová. Ale většinu jsme museli udělat sami.

■ Kristýna Kunstová a Kristýna Mertová, *redaktorky*

Stužkovací večírky**Jak proběhl Stužkovací večírek maturantů hotelovky???**

Hotelovka měla Stužkovací večírek 15.11.2005 v prvním patře v „BB“. Maturanti museli mít na sobě tzv. styl Hippies, který již není tak používaný. Program u stužkovacího večírku je vždy stejný, maturanti obdrží stužky, popíjejí a baví se. Maturanti z H4A obdrželi stužky od paní učitelky Špínové a maturanti z H4B od pana učitele Drašnara. Všichni si všimli, že učitelé, pokud nejsou ve škole, se chovají úplně jinak, je s nimi zábava a dá se s nimi bavit úplně o všem. Všichni maturanti byli zklamáni a někteří učitelé je slušně řešeno „naštvali“, konstatoval nejmenovaný žák čtvrtého ročníku poté, když viděl, že na jejich večírek přišlo pouze sedm učitelů a na večírek Obchodní akademie přišli téměř všichni. „Bylo to asi tím, že učitelé měli od maturantů z Obchodní akademie slíbenou večeři,” prozradil mi další žák. Na Stužkovém večírku „hotelovky“ byli tito věrní učitelé: p. učitel Drašnar a Flégr a paní učitelky Sudková, Flégrová, Votrubicová a Špínová. Zkrátka, pokud budete někdy chtít nalákat učitele na večírek, zaplaťte jim večeři!

■ **Jiří Kraus, redaktor. Pozn. red.:** Případné reakce a názory doručte do redakce. Nebude-li příspěvek urážet a bude-li zajímavý, určitě ho otiskneme.

A jak dopadl Stužkový večírek Obchodní akademie?

Akademie měla na rozdíl od Hotelové školy večírek na Šetřilovsku. Jejich večírek trval od 18:00 do 24:00 a poté se většina odebrala do BB. Také na rozdíl od Hotelovky jim na večírek přišlo přes dvacet učitelů. Možná to bylo tím, že měli slíbenou večeři zdarma. Stužky maturantům předávala paní učitelka Černá. Stužky byly ve tvaru kytičky nebo sluníčka. Učitelé měli od žáků připravené hry například hráli soutěž v přebalování panenek, ve které vyhrál ten, který přebalil panenku co nejrychleji. Také si měli možnost zahrát si hru Kufr. Ale co bylo na obou večercích stejné bylo to, že se vypilo velké množství alkoholu. Někteří žáci nedopadli moc dobře.

Maturitní ples Hotelové školy!

Tento rok se můžeme těšit na Maturitní ples hotelové školy, který se koná 17.3. 06 od 19:30 v sále EXPO v Liberci v Babylonu. Jako každý rok se můžeme těšit na bohatou tombolu a také na plese vystoupí kapela Levou Rukou. V sále budou pro žiznivce k dispozici dva bary a také je možno od 20:30 navštívit Lunapark. Na maturitní ples se můžeme dostat autobusy, které budou jezdit od budovy naší školy. Organizátorkami letošního plesu jsou maturantky Martina Kounková, Lenka Kurucová a Petra Pecinová.

O maturitním plese Obchodní akademie exkluzivně v lednovém čísle!!!

■ **Jiří Kraus, redaktor**

Den otevřených dveří

8. prosince proběhl na naší škole Den otevřených dveří, dost náročný a vyčerpávající - jak pro žáky, tak pro učitele. Ačkoli měl leckdo nepříjemný pocit, že je během celého dne okukován, jde o potřebnou věc. Proto je na místě všem, co se na přípravách a bezproblémovém průběhu dne podíleli, poděkovat. A jak jsme v tento předváděcí den vypadali???

■ **Soňa Flégrová, redaktorka**

Cesta do Parlamentu

O co vlastně jde?? Někdo to nazývá hrou, někdo soutěží. Princip této „hro-soutěže“ tkví v tom, že 10 zástupců z jedné školy (u nás jsou to žáci A2) a 10 z druhé obhájí, nebo naopak vyvrací jedno, dosud neznámé téma. Je to hra založená na argumentech. Jak jsem se dozvěděla, cesta našich deseti „neohrožených“ je opravdu mílová. Nejprve je čeká regionální kolo a pokud uspějí, pojedou na krajské. A kdyby i tady jejich jistě skvělým argumentům a správné dávce sebevědomí uvěřili, mohli by uvažovat i o semifinále, které se koná v prostorách Parlamentu ČR. No a jak zní heslo našich hrdinů? „Vocekáme fšechno!“ Co dodat? Snad jen držme jim příští rok palce.

■ **Pavla Kohoutková**, *redaktorka*

Přežili jsme třídní schůzky

V pátek 2. prosince se od 14:00 konaly třídní schůzky. A tak jsem si řekla, že bych mohla vyzpovídat mé spolužačky, jak doma dopadly. Začala jsem u mé spolužačky a položila jí první otázku, ve které jsem se jí tázala, jaké měla vysvědčení na základní škole, a ona na to, že nejhorší měla maximálně pět dvojek. Pak jsem přešla na otázku, jak dopadly známky po prvním čtvrtletí na nové škole a co na to její rodiče. Nejdřív mi na tento dotaz nechtěla vůbec odpovědět, ale pak se mi přeci jen svěřila. Na její známky se prý pokaždé chodí tázat oba dva její rodiče a protože byla vždy mezi nejlepšími, tak se s ní všude pyšní.

V pátek 2. prosince se od 14:00 konaly třídní schůzky. A tak jsem si řekla, že bych mohla vyzpovídat mé spolužačky, jak doma dopadly.

Začala jsem u mé spolužačky a položila jí první otázku, ve které jsem se jí tázala, jaké měla vysvědčení na základní škole, a ona na to, že nejhorší měla maximálně pět dvojek. Pak jsem přešla na otázku, jak dopadly známky po prvním čtvrtletí na nové škole a co na to její rodiče.

Nejdřív mi na tento dotaz nechtěla vůbec odpovědět, ale pak se mi přeci jen svěřila. Na její známky se prý pokaždé chodí tázat oba dva její rodiče a protože byla vždy mezi nejlepšími, tak se s ní všude pyšní.

Jenže tentokrát jim učitelé nahlásili asi čtyři čtyřky, což je dovedlo k absolutnímu zkolabování rovnou ve třídě a museli zavolat první pomoc, aby je prohlídli zda jim nic není a mohou sami odejít domů.

Když přišli domů, první co udělali bylo, že se vrhli na svou patnáctiletou dceru (mou spolužačku) a zbili ji tak, že to vypadá na delší neschopenku ve škole a s více jak 50% zameškání školy. V sobotu jsem se za ní byla podívat znova v nemocnici. Řekla bych, že vypadala mnohem lépe než v pátek navečer, ale stejně si to bude muset odležet. Dozvěděla jsem se od ní, že její rodiče se za ní nepřišli podívat a ani se s ní nebaví. Jakkpak by taky mohli, když byli obžalováni z domácího násilí!

Proto každému studentovi naší školy radím: Učte se, ať nedopadnete stejně jako moje spolužačka!!

!(Neberte vážně vše, co je psáno!!!)

■ **Aneta Havlíčková**, *redaktorka*

!!!POZOR SOUTĚŽ!!!

Napište nám do redakce, JAKÁ BYLA PRVNÍ SLOVA VAŠICH RODIČŮ POTÉ, CO PŘIŠLI Z RODIČÁKU. Tři nejuvtipnější a nejoriginálnější „hlášky“ budou oceněny sladkou odměnou a budou otištěny v lednovém čísle!!!

Odpovědi doručte jakýmkoli způsobem do 12. ledna do redakce, do kabinetu pí Flégrové. Vyčkejte, příští měsíc snad bude redakční schránka na veřejně přístupném místě.

Předvánoční turnovské trhy

Turnovské trhy se nesly v opravdu vánočním duchu. Na první pohled se vše zdálo být obyčejné. Prodej štol a míchaných alkoholických nápojů nevypadá zpočátku tak vábně, jako strávit víkend s přáteli. Ale vše se v dobré obrátilo. Někteří lidé byli opravdu příjemní a popovídání s vlídnou tváří dokáže zkrátit volnou chvíli. Nabízeli jsme nápoje jako třeba vánoční punč, jablečný grog, finský glogg, tatranský čaj a pro děti tu byla připravena horká pomerančová limonáda. Došlo také k nedorozumění s policií kvůli parkování školního auta a aby toho

nebylo málo, tak v neděli také s místopředsedkyní paní Majerovou pro kterou jsme měli udělat 30 grogů, ale nebyl nám dovezen rum. Vše se nakonec vysvětlilo. Nechyběla tu ani zábava a myslím, že to byla zajímavá zkušenost. Proto Vám radím nevyhýbejte se těmto akcím.

■ **Nikol Bárová**, *redaktorka*

Recenze: Kletba bratří Grimmů

Sobota 12. listopadu, kino k prasknutí a mezi šleným davem filmových fanoušků, znuděných otců, kteří vzali rodinku do kina a jiných zajímavých existencí se snažím najít sál číslo 4 a protlačit se k řadě E, číslo sedačky 17. Konečně, rychle zapadnu do křesla, odložím si kelímek s coca colou a čekám, až se dav přežene přes moje ubohé nohy na sedačky 18, 19, 20... našťastí pro mě řada končila číslem 30... Po shlédnutí nudných a notoricky známých upozornění o vypnutí mobilu a reklam přichází samotný film **Kletba bratří Grimmů**. Kino se začalo uklidňovat a až na občasně zašustění pytlíku od brambůrek je ticho....

Takže pro ty, co film už viděli, pouze připomenu děj, ostatní aspoň budou vědět, co mají očekávat. Bratři Grimmové nejsou pohádkáři, jak byste se mohli mylně domnívat, nýbrž obyčejní podvodníci s vynikajícím hereckým nadáním. Živí se vyháněním strašidel z měst a vesnic, ale vlastně nevyhánějí ani tak strašidla jako své kumpány, kteří za pomoci různých vlastních silou vyrobených strojů strašidla celkem kvalitně napodobují. Samozřejmě takto obtížnou a životu nebezpečnou práci nebudou podstupovat jen tak, z dobré vůle, to určitě ne, naopak si za to účtují pořádnou odměnu. Vše klape do doby, než jejich praktiky odhalí francouzský generál. Pošle Grimmy do vesnice, kde záhadně mizí malá děvčátka kdesi v temném lese. Bratři bohužel nemají ponětí, proč a z jakého důvodu tomu tak je, ale aby si zachránili život, kterým ručí generálovi za vyřešení problému, vrhnou se do vyšetřování. Na pomoc mají dívku, kterou ve vesnici nazývají „prokletá“, protože se vyzná v temném lese, kterého se vesničané bojí. Samozřejmě se do dívky, která je něco jako jejich průvodce, jeden z bratrů zamiluje. Pátrání v lese je pro diváka sice pěkná podívaná, ale na můj vkus až moc zapletená a chaotická. Mimoto se les hemží spoustou nadpřirozených bytostí, které jsou občas až přehnaně agresivní. Tady moje pozornost na filmu byla přerušena jedním rebelem, který pravděpodobně nečetl upozornění o mobilech na začátku filmu a obdařil mě šlápnutím na mou už tak zdevastovanou nohu. Ale zpět k ději. V lese najdou kouzelnou věž, vlastně původce

zla, které les ukrývá. Efekty ve filmu jsou některé více a některé méně vydařené. Například když se malá dívka promění v bahenní postavičku a zmizí ve studni, to je opravdu věrohodné, ale naopak vás určitě neohromí stromy, které se pohybují stylem projíždějícího vlaku. Efekty ve filmu jsou však většinou uchvacující, naopak děj už trošku pokulhává. Když si pak konečně Jakob, jeden z Grimmů, uvědomí, že v lese se odehrává pohádkový příběh, který zná ze své oblíbené knížky, co tak rád čte, začnou postupovat podle pohádky, která jim slouží vlastně jako návod. Prozradit vám zbytek děje by ode mě bylo nefér, jen si každý zajděte do kina odhalit konec, ale ještě prozradím, že najdou královnu, zachrání dívky, osvobodí les od prokletí a vše dobře dopadne, jako ve většině amerických filmů. Podívat se, jak to udělají, je už na vás. Přeci nemůžu prozradit všechno!

Film je dílem **Terryho Gilliana**, určitě každý z vás slyšel o Monty Pythonech (kdo ne, ať se poptá, myslím že naše škola má několik odborníků na slovo vzaté...) a zfilmování **Monty Python a svatý Grál** má na triku právě on. Jistě to není jeho jediný film, ale uvádím ho

jako jedno z vydařených děl, oproti Grimmům. Odborníci totiž nemají na Grimmy příliš kladný názor, nejsem odborník, to určitě ne, ale myslím, že film se zcela nepovedl tak, jak by Terry Gilliam chtěl. Ale dobře volené herecké obsazení jako Matt Damon, Heath Ledger, Monica Bellucci, dokonce i češi Tomáš Hanák a Miroslav Táborský filmu pomohlo. Film byl natáčen v České Republice a určitě budete přemýšlet kde tady v Čechách máme tak tajemný les, jako je ve filmu.

Děj je opravdu velice rozházený, místy nelogický, některé postavy dle mého názoru děj ještě více komplikují. Například generál a jeho italský pomocník do filmu zrovna dvakrát nezapadají, ale těžko by se bez nich děj dal nasměrovat právě tím směrem, kterým se ubírá. Určitě jsem od filmu očekávala víc, ale efekty jsou ohromující...

No a teď už je jen na vás, jestli chcete film vidět a zvědavost vás přiměje podívat se na něj, samozřejmě ne na úkor studií. Osobně bych film procentuálně ohodnotila asi na 70%. A jednoduše film nazvala hororovou pohádkou pro odrostlé děti a dospělé.

■ **Martina Holoušová, redaktorka**

Kulturní akce v Turnově

Film:

HARRY POTTER A OHNIVÝ POHÁR

Bio ráj Turnov Středa 11. ledna v 17.30, čtvrtek 12. – pátek 13. ledna ve 20 hodin, sobota 14. – neděle 15. ledna v 17.30 hodin

Navzdory tomu, že se thriller míší s teenagerskou komedií, je čtvrtý školní rok v Bradavicích ještě temnější a akčnější než ty předchozí. Harry nejen projde náročným Turnajem tří kouzelnických škol, ale setká se i se svým největším nepřítelem.

Koncert:

HRADECKÉ KOMORNÍ TUCTETO – novoroční koncert

Sobota 7. ledna Začátek ve 15 hodin

Vystoupení obětavých přátel hradu a nadšených propagátorů valdštejského zpívání, kteří se ke svému vystoupení pro vás sjedou opět z mnoha míst celé naší země. Hradní kaple na Valdštejně

Divadelní představení:

CIMRMAN V ŘÍŠI HUDBY

Neděle, 8. leden 2006, 19:00 - 22:00

Osvětový večer s jednoaktovou operou českého génia všestranného nadání Jára Cimrmana "Úspěch českého inženýra v Indii", rekonstruovanou Janem Klusákem. Vedle známých členů Divadla Jára Cimrmana vystoupí i živá kapela šesti muzikantů. Diváky hned u vchodu uvítá speciální Cimrmanův výčep, který nabídne Plzeňský Prazdroj, při odchodu diváci obdrží z rukou sličných hostesek ještě dárek.

Vstupné 200-180 Kč v předprodeji, na místě + 20 Kč

NEBYLA TO PÁTÁ, BYLA TO DEVÁTÁ

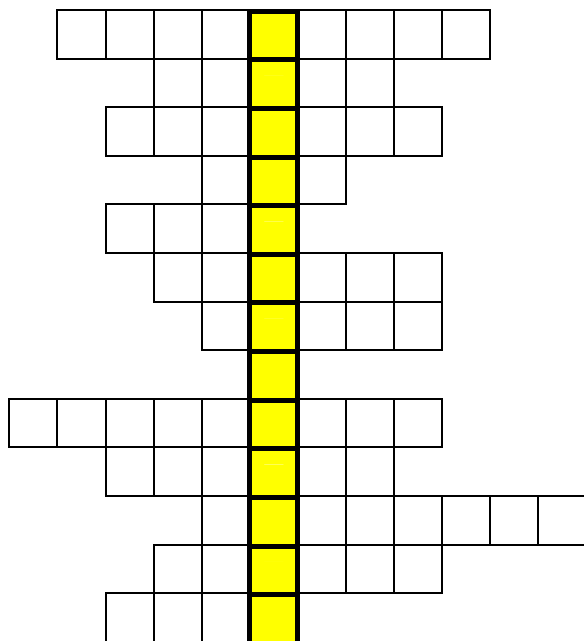
Čtvrtek, 19. leden 2006, 19:30 - 22:00

Komedii o dvou dílech z pera Alda Nicolaje o věčném a vděčném tématu manželského trojúhelníku pod režijním vedením Jiřího Menzela mistrovsky rozehrávají Josef Carda, Jana Švandová a Rudolf Hrušínský. Přijďte se i vy pobavit na představení, které v Divadle U hasičů statečně a hlavně úspěšně čelí momentálnímu nezájmu diváků o vše mimo televizní nabídky, to už je opravdu dobrá reference.

■ Daniel Diessner, redaktor

Tajenka

!!!!Luštěte tajenku a správnou odpověď doručte do redakce. Tři vylosovaní výherci získají příští číslo zdarma!!!!

- 1.Reagovat na dotaz:
- 2.Odnímati
- 3.Země vína a sýrů
- 4.Část dne
- 5.Indián z kmene Vinnetoua
- 6.Hlavní město VB(Anglie)
- 7.Být nemocen
- 8.Zpráva od lékaře
- 9.Český fotbalista hrající v Itálii
- 10.Nejsledovanější reality show v ČR
- 11.Když jsem nemocný(á)jdu k...
- 12.Staré zbraně

Každý rok se na Štědrý večer dodržují:
(odpověď v tajence)

■ Aneta Havlíčková, redaktorka

Sportovní dění

MY A VOLEJBAL

Dne 15. a 16. listopadu 2005 se naše škola OAHŠ zúčastnila volejbalového klání ve Sportovním centru v Semilech. 15. 11. závodily ve skupině „A“ dívky OAHŠ, Gymnázia Semily, ISS Turnov, Textilní a průmyslové školy Jilemnice a ISS Semily. Za naše družstvo hrály tyto dívky: Petra Brožová, Iveta Horáčková, Kateřina Kopalová, Lenka Kučerová, Marcela Letková, Nela Marešová a Kateřina Pulpánová, které vedl pan Ondřej Illich, učitel tělesné výchovy. Ze skupiny postoupily na 3. místě a o jejich celkovém umístění na krásném 5. místě rozhodl až poměr míčů. 16. 11. naši školu reprezentovali Radim Farský, Michal Folprecht, Jan Košek, Pavel Kujan, Martin Petrлік, Adam Šrámek a Leoš Vojtíšek. Za pomoci Karla Melichara, též učitele tělesné výchovy, si vybojovali celkové 3. místo.

JAK SE SPORTUJE NA DM OAHŠ?

Studenti, kteří jsou ubytováni na domově mládeže OAHŠ, mají možnost si každé úterý a každý čtvrtek zahrát volejbal, fotbal nebo florbal. Svěřenci paní vychovatelky Daniel Peklákové, Jiřiny Tomové a Evy Leitnerové se scházejí vždy kolem osmnácté hodiny a vydávají se v létě na školní hřiště a v zimě do školní tělocvičny ????. Většinou s nimi jde paní Pekláková. Užívají si spoustu legrace a vtipných situací, kterým se jen málokdo nezasměje – akteri těchto situací jsou především Radim Farský a Adam Šrámek, baviči čtvrtého ročníku Hotelové školy. Mimo jiné se tu dá hrát i stolní fotbal, stolní tenis a dají se zde půjčovat kola.

„SPORTOVKY“

Této mimoškolní aktivity se může účastnit každý, kdo si chce každou středu od 15:30 zasportovat a užít si plno srandy, o kterou se stará nejen Ondřej Illich, ale i další učitelé, např. Karel Melichar, Soňa Flégrová, Petr Flégr a správce počítačové sítě Jakub Hajn. Hraje se na školním hřišti nebo v tělocvičně protější 3. základní školy. Můžete si zahrát zejména volejbal a po dohodě i jiné sporty (florbal, fotbal).

■ Radka Šimůnková, redaktorka

Učitelská smeč

Sobota, 10. prosince, 8:00. Tričko, kraťasy, boty, chrániče, míč, odchod. Učitelská smeč, turnaj turnovských učitelů ve volejbale, začíná za půl hodiny. Spolu se smečářem, Petrem Flégrem, odcházíme směr hala II. základní školy. Zakoušíme rub popularity, abychom se vyhnuli fanouškům a reportérům, vcházíme zadním vchodem.

Konečně jsme se dočkali adekvátních podmínek úměrných našemu umění, haly svítící novotou. Rozměry hřiště, stejně jako vzdálenost kůlů a antének a výška sítě ale zůstala. Jsme v nelehké situaci obhájců titulu (viz obrázek). Celoroční přípravu jsme nezanedbali, ale taktiku máme připravenou pro šest výborných hráčů. Scházíme se však bohužel pouze ve čtyřech – já, pan Flégr, paní vychovatelka Jiřina Tomová a Aleš Dědeček. Skvělá sestava na „deblíka“ v beachi, ale na klasický halový šestkový volejbal nás bylo málo. Přesto jsme se nezalekli a rozhodli jsme se se svým osudem poprat.

Hustá předzápasová atmosféra by se dala krájet. První nás čekalo domácí mužstvo II. ZŠ ve velmi silné sestavě. Zastrážovací manévry v podobě zkušebních smrtících smečů a zákeřných podání přišly vniveč. Pořád jsme byli jen čtyři. Svým sympatickým, bojovným výkonem jsme „přetáhli“ publikum na svoji stranu a tím pádem jsme měli dalšího hráče na hřišti – bohužel jen pomyslného, který „zalejvky“ nestíhal stejně jako my. Ačkoli jsme na blyštící se palubovce doslova „žrali písek“, oba sety jsme po poměrně vyrovnaném a napínavém průběhu prohráli.

Již o dva hráče posilnění (smečář Karel Melichar a smečářka, „učitelka dějepisu“, Lenka Dědečková) jsme si spravili chuť na druhém týmu ISS Turnov. V tomto utkání jsme předváděli bezkonkurenčně nejlepší volejbal z celého dne. Nahrávky, co měly oči, nechyatelné smeče, přesná podání a bezvadné pole zajistily výhru 2:0 na sety. Těšili jsme se na to, až „smetem“ další tým.

Jednozápasová pauza a také přicházející únava se podepsaly na našem výkonu v dalším utkání, tentokrát s I. ZŠ Turnov. Ačkoli jsme v této chvíli měli ještě dost velkou šanci na výhru, psychicky jsme utkání nezvládli. Poslední utkání s Lomnicí již bylo nad naše síly. Demoralizovaný tým, který se před několika minutami rozloučil s nadějí na vítězství a nedokázal zvrátit první, vyrovnaný set tohoto zápasu na svoji stranu, prohrál i set druhý a zároveň poslední.

Abychom škole neudělali ostudu špatným umístěním, pokoušeli jsme se ještě podplatit pořadatele turnaje, ale bylo již rozhodnuto – zůstaneme bramborová. Zlato, láhev šampusu a něčeho ostřejšího nám „vyfoukli“ domácí, stříbro získali učitelé z Lomnice a bronz I. ZŠ. My však umístění bereme sportovně, zahráli jsme si bezvadný volejbal a vyhrájeme (snad) příště!

■ Soňa Flégrová, redaktorka

Volby do školské rady**Ptali jsme se studentky z A3, Lucie Špinkové:****Proč se ucházíš o místo ve školní radě?**

Chtěla bych poznat, jak školní rada funguje, jakou má moc a co všechno dokáže změnit.

Co by si chtěla změnit?

Nedá se říct, že by byla jedna určitá věc, kterou bych chtěla měnit. Spíše bych chtěla být prostředníkem mezi studenty a vedením školy.

Co děláš pro to, aby jsi byla zvolena?

Nechodím po chodbách a nepřemlouvám plnoleté studenty, aby mě zvolili. Spíše se snažím svoje okolí přesvědčit, aby zvolilo mně.

Proč by jsi měla být zvolena zrovna ty?

Důvod je snadný. Myslím si, že svůj názor prosadit umím, tak bych mohla dokázat prosadit i názory jiných, kteří v radě nebudou.

Myslíš, že ti to něco přinese do budoucna?

Určitě to přinese zkušenosti, které bych mohla využít v dalším životě, účast ve volbách a školní radě, to se může hodit.

Máš v této oblasti nějaké zkušenosti?

Zkušenosti moc velkým nemám, ale kdo je má, když je to poprvé... Ale jsem si jistá, že teď ty zkušenosti určitě nějaké nabereš.

... a Jaroslava Kříže také ze třídy A3:**Proč se ucházíš o křeslo ve školní radě?**

Chtěl bych pomoci zdokonalování naší školy.

Co by si chtěl změnit?

Chtěl bych dovybavit školu, opět zavést kuřárnu.

Co děláš pro to, abys byl zvolen?

Snažím se o dobré jméno a kvalitní studijní výsledky.

Myslíš, že ti to přinese nějaké nové zkušenosti?

Určitě, nové poznatky, zjistím jak to chodí v takové „malopolitice“.

Máš už nějaké zkušenosti v této oblasti?

Moc velké ne, ale už na základní škole jsem byl ve školním parlamentu.

Máš nějaké dobré vlastnosti, které by jsi mohl později uplatnit?

Myslím si, že jsem velice cílevědomý a dokážu říci svůj názor.

Vzhledem k introvertní povaze dalších kandidátů jsme získali pouze dva rozhovory... Nemáme tedy s kým a s jakými návrhy porovnat plány, které naši školu v budoucnu čekají... Doufáme, že ve volbách vyhraje ten kdo si to nejvíce zaslouží!

■ **Tomáš Votrubec a Markéta Mužičková, redaktori**

Vánoce - Radost nebo Strach?!

Každý rok jsem od přátel slyšela o zajímavých zážitcích, které prožili. Některé byly jako vystrížené z hororových filmů. Myslím, že mnoho historek bylo velmi strašidelných na to, aby to byla pravda.

Tato nedůvěra se mi vymstila minulý rok, kdy jsem Vánoce trávila v hotelu Aprikót, který vlastnil můj nyní bývalý přítel Petr. První dva dny mi připadaly jako sen. Třetí den jsem pocítila změnu v Petrově chování. Zdálo se mi, jako by žáril na ostatní muže, kteří se mnou často vyváděli ve sněhu. Jeho chování se každou chvílí stupňovalo. Zlom přišel po večeri, kdy mě začal podezřívát z nevěry.

Věděla jsem, že nejlepší řešení bude rozchod. S nesmírným klidem mi odpověděl, že to bude nejlepší. A tak jsem vstala od stolu a šla nahoru sbalit si své věci. Přišel za mnou do pokoje, že mě odveze na nádraží. Musela jsem si pospíšet, protože na mě začal pospíchat abych stihla autobus. Pomohl mi s taškou a tak jsme nastoupili do auta. Snažil se nastartovat, ale nešlo to. Po pěti minutách se to povedlo a my jsme vyrazili na cestu černým lesem.

Asi v půlce cesty se však auto zastavilo a už nešlo nastartovat. Začala jsem zmatkovat jako malá holka a přemýšlela jsem, co udělat. Petr vystoupil z auta, začal se hrabat v těch

mnoha věcech, kterým ženy nerozumí. Začala jsem mít strach, jestli stihnu autobus, on ale vypadal, že je v klidu. Neměla jsem co dělat, a tak jsem přemýšlela, jaké by to bylo doma s rodinou, a začínala jsem litovat, že jsem vůbec odjízďela na Vánoce pryč.

Petr zaslechl křupání sněhu pod nějakou těžkou vahou a začal nad sebou ztrácet kontrolu. Vždycky byl takový vyrovnaný člověk, tak se začal podívat hlouběji do temného lesa. Slyšela jsem Petrovy kroky, které se pomalu vytrácely až do úplného ticha. Neslyšela jsem nic jiného, než vítr jak naráží do větviček a profukuje jeho autem.

Cekala jsem na něj 15 minut a stále se nevracel, vystoupila jsem z auta a stála jsem venku, abych lépe slyšela, zda se nevrací. Stále nic. Začala jsem být opravdu nervózní a přešlapovala z místa na místo. Zkoušela jsem volat jeho jméno, ale byla slyšet pouze ozvěna mého hlasu. Váhavě jsem popocházela dál od auta a pomalu zacházela do lesa. Strachem jsem měla srdce až v krku a slzy se mi pomalu hruly do očí. Sedla jsem si na zem, po chvíli mě začalo opouštět všechno teplo v těle. Vstala jsem a po dlouhém dumání šla Petra hledat.

Nevím, jak dlouho jsem šla, čas jsem vůbec nevnímala, věděla jsem jen, že jsem byla rozklepaná zimou a už

jsem neměla moc sil v cestě pokračovat. S vypětím všech sil jsem ušla jen pár kroků, nohy mi ztěžkly a nemohla jsem dál. Nebyla jsem schopná žádného pohybu. Cítila jsem jen chlad a únavu. Po nějaké době jsem slyšela hlasy z povzdálí. Zkusila jsem otevřít oči, ale jsem pouze obrysy nějaké klučíci postavy. Doufala jsem, že je to Petr, ale nebyla jsem schopná cokoliv říct.

Najednou jsem cítila, jak mě někdo nese pryč - nevěděla jsem kdo, ani kam. Probudila jsem se až v nemocnici, kde nade mnou stáli lékaři a Petr.

■ **Aneta Alterován a Andrea Marečková, redaktorky**

Čtení na pokračování: Petr Koliáš, povídka Bratři I.

Příběhy lidí, nekončí většinou dobře, šťastně, ani hezky, temnota obepíná svět stejně jako světlo.

Byla temná noc a ulice zela prázdnotou. Jen bolestné výkřiky jakési ženy volaly do noci. Nikdo neviděl do této malé ukryté postranní uličky, proto si jí tato žena vybrala. Výkřiky se měnily v monotónní tlumený křik. Žena nebyla daleko od fyzického kolapsu, přesto trpělivě trpěla to, co spousta žen před ní a zřejmě i po ní - rodila.

Trpce teď litovala, že souhlasila s nápadem, že za almužnu půjde k tomu podnikateli na „noční hrátky“, nebo jak tomu říkal. Její životní cesta byla jen prach a špína, nikdy neokusila to, co většina žen v jejím věku. Příroda jí nenadělila ani krásu ani moc rozumu a dokonce ani nikoho, kdo by se o ní postaral, na ulici byla už od malička. Nenáviděla svět a kdyby mohla bezbolestně opustit tento svět, ráda by to udělala. Nikdy neměla ani špetku sebeúcty a nedalo se od ní ani nějaké charakterní chování očekávat. Často v neděli ráda chodila do obchodní třídy sledovat večírky. Sklo zde bylo tenké a pouštělo ven životadárné teplo a navíc jí bavilo sledovat pány ve fraku, jak na přednáškách vznášejí své požadavky a vysvětlují své problémy, a to od rodinných až po problémy firem. Vlastně se od ní moc nelišili, byli schopni udělat pro dosažení svých cílů vše. Nejvíce jí vždy pobavila poznámka

typu: „Moje rodina nemá co do úst, vše jsem investoval do firmy.“ Vždy si říkala: „Ty idiote, vůbec nevíš, o čem kecáš! Tvoje panděro vypovídá o tom, jak tvoje rodinka nemá co do huby!“ V té ženě ležela spousta žluči. Přes všechna negativa to však byla žena, která se o sebe vždy dovedla postarat.

Teď však ležela u popelnice, ve směšeném svertříku, krátké ošoupané blůzce a usilovně tlačila. Nešla do nemocnice, jelikož měla z nemocnice smrtelnou hrůzu. Jednou, když ji tam přivezli v bílém houkajícím autě a ošetřili ji, chtěli po ní spoustu peněz. Kvůli tomu, že nezaplatila, byla odvezena na záchytnou stanici, odkud utekla. Proto už nechtěla znovu do té budovy. Byla zima, jež by většina lidí nazvala vražednou. Jí už pomalu docházelo, že to budou její děti a že se o ně nedovede postarat. Pomalu se odstrkala na blízkou postel, tam bylo alespoň zívání, i když nepohodlí. Byla tu deka, kterou na sebe hodila. Pak už jen úpěnlivě trpěla. Náhle to přišlo. Zachvěla se v dalším přívalu bolesti. Mocně zařvala, tak jako nikdy v životě, ale něco bylo špatně. Její síly odcházely. Rychle vzala tužku a kus naplesnivělého papíru a chtěla naškrábat „Prosím“, napsala však jen „Pro“ a pod to chtěla napsat „vemte si je někdo!“, napsala však už jen „vemt“. Síly vyprchaly, oči zeskelnatěly, po líci se jí skoulela slza, srdce vyslalo do těla posledních pár záchvěvů a hlavou proletěla poslední myšlenka: „Tak to vidíš, je to trapnej konec ještě trapnějšího života.“ Neznámá matka dvou ještě neznámějších dětí zemřela a to

zrovna v den, kdy je většina oken rozzářena rodinným teplem, zemřela o Vánocích, když si většina „normálních“ lidí hrála ruce u krbu nebo si dávala navzájem dárky.

Ulicí se však rozlehl nový, dvojí křik, křik čerstvě narozených chlapců. Houstnoucí tma je začala halit do svého hávu. Křik však neustával. Zněl až do brzkých ranních hodin, kdy okolo uličky šel muž v oranžové vestě, od pohledu uklízeč. Zděšením zůstal přimraženě stát. Počáteční šok z něj spadl a

ihned zavolal na pohotovost. Pak přiskočil k oběma chlapečkům a zabalil je do teplé příkrývky. Už ani nebrečeli, byli studení a skoro mrtví. Jen co sanitka přijela, naložili nemluvnata a rychle jeli do nemocnice. Po odborné hospitalizaci byli chlapci jako normální děti, až na jemně vydřené klikyháky na zádech, které si vydřeli o péra postele. Podle matčina papíru je pojmenovali Pro a Vemt.

„Zajisté víte, proč jsem si vás zavolal,“ ptal se policista údržbáře. „Ale ano, pane inspektore, jedná se o ty kluky. Neznám je, ale můžu vám říct, že jsou to bojovníci. Málem v té zimě umrzli, jediný co měli, byl jeden druhýho a deku. Takový rváče jsem ještě jaktěživ neviděl. Jen pod dekou! Spousta dětí by v takový klemře vypustila duši, ale oni ne. Nevím, jak dlouho tam byli, ale přežili. Je to zázrak.“ „To můžu potvrdit,“ skočil jim do řeči

doktor. „Ano,“ potvrzoval policista, „jsou to skutečně výjimečné děti, ale teď něco k jejich matce...“ Doktor se neudržel a znovu skočil do řeči: „Ale no tak, nebudme necitelní, měli bychom nejprve rozhodnout, co s těmi dětmi dál. I přes jejich obdivuhodný výkon mám už tři děti. Ke mně nemohou.“ Údržbář posmutněle potřásl svou dobráckou hlavou a odpověděl: „Já padám ze hry, pánové. Jsem už dvacet let šťastně ženatý a mám co dělat, abych uživil svoji rodinu.“ Policista zalapal po dechu, prohlédl si přísedící a tichým hlasem zaklel: „Sakra, chlapi, tak to je jasný, jdou do sirotčince. Ještě by si někdo mohl chtít koupit nemluvnata, ale víte sami, že kvůli jejich jizvám nebudou zrovna nejžádanější.“ Rozhostilo se ticho a tři muži po sobě vrhali pohledy dávající najevo nespokojenost. Za chvíli se opět ozval policista: „No tak, co ta žena...“

Tak bylo rozhodnuto o osudu nemluvnat. Slova policisty se s děsivou pravdivostí plnila. Spousta dětských postýlek měnila řvoucí majitele ostošest, ale Pro a Vemt zůstávali neustále v té samé. Sestřičky jen kroutily hlavou a chodily k jejich postýlce velice často, stali se z nich jacísi nemocniční mazlíčci, ale i přes snahu sester se nepovedlo zařadit je do nějaké pártiny. Uplynulo pár týdnů a nic se neměnilo. Nastalo tedy to, co muselo přijít. Nemluvnata putovala do „útluku“ pro kojence. Málem se však nedostali ani tam.

„Vy jste ze zbláznili! Máme plný stav. Tady je skrčky se žádama na cary vezme? Neobtěžujte se s přemýšlením. Nikdo!“ Primář, který sem děti dovezl, polkl hořkou slinu a podíval se na obtloustlou vrchní sestru ústavu pro kojence. Chvilí přemýšlel a pak pravil: „Víte, ti „skrčci“ toho za sebou mají víc, než vy za celý svůj pohodlný život. Tak prosím vás alespoň neřvete a popřemýšlejte o tom.“ Vrchní sestra zčervenala vzteky a pravila tichým, přerývavým hlasem, jakoby vzápětí chtěla to, co řekne, odvolat: „Dobrá, dejte mi je sem. Nebudu se s vámi dohadovat, snad se něco pro ně najde.“ Primář, spokojen, že vyhrál, podal sestře uzlíček s dětmi a odešel. Vrchní sestra vzala ranec, jakoby v něm byla bomba a odešla s ním na příslušné oddělení.

Když se pro děti našla dvě volná místa, sestra s nimi doslova mrskla do jedné staré dětské postýlky a odkráčela nakvašeně pryč. Nemluvíata, jakoby tušila, že teď brečet nesmí, mlčela, jen prstíčky odhrnula vršek zavínovačky, aby se k nim dostalo alespoň trochu vzduchu. Tak leželi přes tři hodiny a nikdo si jich nevsímal. Sestřičky nebyly informovány o novém přírůstku, tak do pokoje, který měl být z hygienických důvodů prázdný, nechodily. Jestli hlavní sestra zapomněla, či to udělala schválně, nikdo nevěděl. Až když začal Pro řvát, a chvíli na to se přidali i Vemta, si jich jedna sestra všimla. Donesla kojencům mléko a nakrmila je, oba pak opět usnuli.

„Je to danajský dar, pane vedoucí, já bych se jich co nejdřív zbavila.“ Řvala sestřička na vedoucího oddělení. Ten ale zrovna neměl den, a tak jí hned přerhl nit: „Přestaňte hysterčit, jsou to děti jako každé jiné, jen se jim bude muset dát více péče. A tak mě napadá, že zrovna vy byste se o to mohla postarat!“ Vrchní sestru naplnila nová vlna vzteku, který se jí rozléval po celém těle. Všechno kvůli těm dvěma „malejm zmetkům“, kteří jí přinesli tohle ponížení a důtku u vedoucího. Ale pak se jí v hlavě zrodil plán pomsty: „Ale samozřejmě pane vedoucí, ráda se o ně postarám.“

A že se vrchní sestra činila, o tom nebylo pochyb. Ihned vydala zákaz, aby kdokoli, kromě ní chodil k těmto dvěma kojencům. Sestra si pro kojence připravila speciální budoucnost, až se z toho stala posedlost. Chtěla se jen pomstít za to, že jí vrchní sjel, ale nyní se z toho stala věc osobní. Dvacet let dělá na tomto oddělení a najednou by se měla starat o pár usmrkanců, tak to tedy ne! Každá narážka na „ty dva“, jak jim začala „láskyplně“ říkat, jí urážela a ponižovala, takže když zaslechla, jak se o nich dvě sestry baví, zařídila, aby jim byly strhnuty alespoň prémie.

nechceme, máme plno. Kdo si asi ty dva malé

Tak začalo nové, a rozhodně ne růžové, období pro „ty dva“ kojence. Sestra jim den ode dne snižovala dávky mléka, až byli téměř před vyhladověním, neměnila jim prostěradla a ze strachu, aby to neprasklo, je nahlásila jako udané a tím zabránila vizitám. Pokoj se měl malovat a hygienicky upravovat až za půl roku, a tak si chtěla naše dva hrdiny ještě chvíli vychutnat, než udupá chatrný plamínek jejich života nadobro. Z posedlosti se však pomalu stávalo šílenství a každý nový kojeneček jí doháněl k nepřičetnosti. Ráda si však chodila spravit chuť na „své hračky“.

Chování této sestry by se nedalo pochopit, kdyby sama nebyla bezdětná a v životě neměla partnera. Potřebovala svůj dlouholetý komplex někde léčit a prokletá štěstěna ukázala zrovna na Proa a Vemta. Šílela už tak, že do mléka ráda přimíchávala různé směsi nebo dala dětem mléka hodně a doufala, že už zemřou. Přece jen se pořád nechtěla stát vražedkyní, ale už zašla moc daleko na to, aby něco změnila. Pokoj zamykala, přesto se neustále bála, aby někdo nevěšel do pokoje, kde nemluvíata živořila. Strach jí svíral i když věděla, že stěny jsou zvukotěsné, dveře taktéž vlastnoručně zaizolovala a pokoj se nepoužívá. Jezdívala sem po večerech, když neměla směnu, podívat se, jestli je vše v pořádku. Ironií osudu, za to dostala ocenění „Zaměstnanec měsíce“.

Kdo s čím však zachází, tím také schází. Ve své šílenosti a odporné genialitě zapomněla na jednu maličkost. Ale tak to už bývá, právě maličkostmi končí velké

věci. Zrovna v den, kdy se rozhodla ukončit celou tu „hru“ a zajela do obchodu, kde koupila jed na krysy, to prasklo.

Hlasitý pískot gum naznačoval, že někdo však nevycházal. V autě byla vrchní sestra. Naposledy překontrolovala teplotu mléka, aby jej „hračky“ ihned nevyvrhly a jed stačil začínkovat. S pohledem šilence si urovnala sesterskou čepici a připnula na hrud' pyšný odznak hlásající: „Zaměstnanec měsíce“, uhrábla si vlasy a vylezla. Láhev s mlékem si dala do kabelky a pomalu šla do nemocnice. U dveří jí ihned zarazil pohled vrátné, za který jí ihned zepsula. Vrátné však jakoby bylo naprosto odporné se s ní bavit. Sestra se rychle zarazila a připomněla si svůj hlavní úkol. Zvuk podpatků se nesl prázdnou, jinak rušnou, chodbou. Sestra pokradmu odemkla zámek, ten se jí však rozpadl v ruku. „Ale co, to se může stát, už byl dost starý a rezivý.“ Vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Čelem se opřela o dveře a přerýkala si pár nenávislivých slov. Pak se otočila, v ruce držíc láhev, vykřikla.

■ Petr Koliáš, redaktor, Jakub Maruška, grafika

Zábavní stránka: Rozhovor s panem učitelem Tůmou

Fotka z „občanky“☺

Představujeme Vám...

Mgr. Zbyňka Tůma

Příjmení: Tůma**Jméno:** Zbyňek**Titul:** Mgr. - jak pan učitel doufá, znamená to magistr a ne maur, mour nebo magor (citace)**Datum narození:** 6. 5. 1960 v 18:51**Zaměstnaní:** Dost nás překvapilo, že pan Tůma není jenom učitel matematiky a cestovního ruchu, ale věnuje se i digitálnímu spisovatelství, nakladatelství, skládání hudby a textařství. A jak se nám přiznal, každé z jeho mnoha zaměstnání mu vydělává minimálně 1 Kč - no, i to jsou peníze.**Bydliště:** Přepěšská 1805, Turnov. Prý je to hezké bydlení s krásným výhledem na pivovar Svijany - inu, každý máme svoje priority.**Domácí zvířata:** Ty bohužel u Tůmů dlouho nevydrží, protože je pan učitel bohužel všechny sní - dobrou chut'.**Stav:** Pan Tůma je v zoufalém stavu po dvou mateřských.**Děti:** Klára(13 let) a Lukáš(3 roky), prý jsou zlobivé, tak doufejme, že nedopadnou jako jejich domácí mazlíčci.**Oblíbené jídlo:** Kromě psů, koček a dalších to jsou hlavně mořské plody a sýry.**Oblíbené pití:** Kvasnicové pivo - to bude nejspíš tím výhledem.**Oblíbená hudba:** Jakkákoli současná hudba. Pan učitel obdivuje umění vytvořit velký hudební hit a my mu přejeme, aby se to jednou podařilo i jemu.**Oblíbený film:** Sleduje pouze dokumentární. Ostatní filmy nesnáší, stejně jako herecké výkony v politice a na pracovištích - snad tím nemyslel žádné své kolegy.**Oblíbená sexuální poloha:** Rozhoduje situace a kondice, ale jinak prý všechny - kolik jich asi je???**Záliby:** aktivní hudba - hra na klávesy a na kytaruadrenalinové sporty - horské kolo, via ferrata a sjezdové lyžování
digitální spisovatelství a skladatelství

Jak to tak vypadá, pan učitel je všestranný talent. Bohužel, když jsme se o něm chtěli dozvědět ještě něco víc, podle slov, které měl doplnit do naší abecedy, neuspěli jsme. Díky nedostatku času k ním nestihl nic dalšího napsat, takže si můžete domyslet sami, co jimi myslel. Nám řekl pouze to, že to je jakýsi rébus, takže pokud byste přišli na to, co by to mohlo být, pište na iva.andrejsova@seznam.cz. Na ty, kdo se trefí, čeká malá sladká odměna. A tady máte ABeCeDu Mgr. Zbyňka Tůmy:

Akát, Blýskavice, Cílovníci, Dálava, Erb, Filiálka, Gnomóny, Hrachovina, Chléb nám dává,
Irsko, Jasmín bílý, Krákora, Lupíneček, Mává, Národ, Ó ó ó, Papírníci, Rarášek, Světluška,
Trám, Umění, Vinobraní, Xénonkratés, Ýgor mává, Zólogie

Pozn. red.: ABeCeDu jsme si vypůjčili z časopisu Spy, vydavatelství Stratosféra.

■ **Josef Drázský, Kristýna Školníková, Iva Andrejsová, redaktori**

Vtipy:

Historika

Vypráví kamarád kamarádovi.
“Včera jsem jel na diskotéku autem, ale tak strašně jsem se opil, že jsem pak nemohl řídit. Všichni mi říkali, ať jedu taxíkem, ale já jsem nastoupil do vlaku.” “A auto už máš doma teď?” „Ne, ale ten vlak jo!”

V blázinci

Baví se 2 blázni a 1z ničeho nic rozsvítí baterku:
“Hele, že po tom světle nevylezeš

nahoru?” A druhý na to: “To víš, že ne! Ty zhasneš a já spadnu!”

Písemka

“Tak teď si napíšeme test,” říká učitelka.
“Doufám, že nikoho nepřistihnu při opisování!”
“Taky doufám,” ozve se z poslední lavice..

Otázky

- Víš, co jsou to mumie?
Sušení Egypt'ané...
- Víš, jak se pohřbívají tchyně?

Do půl pasu aby se mohli starat o hrob...

- Víš, proč nepošlou na Mars kočku?
Protože by vypila mléčnou dráhu...
- A víš, proč tam nepošlou koně?
Protože by odtáhl velký vůz...
- A víš, proč tam nepošlou osla?
Protože neznají tvoji adresu...

■ **Aneta Havlíčková,**
redaktorka